

градъ ехеquatur'тъ на почетенъ вицеконсулъ на американскитѣ Съединени държави въ Пловдивъ.

За да разбератъ читателитѣ, защо азъ се обезсърчихъ отъ запирането на Епископа Гервасия и отъ дѣ на кждѣ се назначавахъ американски вице-консулъ, азъ трѣбва да имъ разправа нѣкои събития изъ политическата хроника на Пловдивъ прѣзъ годината, която прѣдшествува войната за освобождението. Студентътъ на народната ни история ще намѣри, може-би, въ тоя разказъ нѣкои факти не съвсѣмъ безинтересни за най-новата ѣ епоха.

I.

Южно-българското възстание на 1876 г. ще се знае въ историята като движение селско, а не градско. Селата скокнаха, когато градоветѣ не шавнаха. Дали защото Хасково, Пловдивъ и София бѣха пострадали въ 1873 г., когато се гръмна връзъ Х. Ставря и се обра пощата, та не бѣха наклонни вече на нови жертви, дали защото старозагорскиятъ бунтъ въ 1875 се свърши съ несполука, която охлади тогавашнитѣ апостоли къмъ градоветѣ, фактъ е, че най-голѣмото ни възстание се извърши почти безъ участието на най-голѣмитѣ ни центрове. На прѣсте могатъ да се прѣброятъ ония пловдивци, които се живо намѣсиха въ самото движение, които дѣятелно помогнаха за подклаждането на самия огнь. Но когато тоя огнь избухна, пламна и въ сърцата на пловдивскитѣ българи искрата на народната солидарность. Тая искра запали цѣлъ пожаръ, когато се узна, съ какви срѣдства биде потѣпкано отъ господствуещето племе това възстание. Негодуванието бѣше общо. Нашитѣ пловдивски първенци, които осждиха революционеритѣ, не по-малко осждиха безполезнитѣ звѣрства, съ които турскитѣ редовни и нередовни войски бѣха си отмѣстили на безпомощнитѣ жени и дѣца. Колкото за насъ, младитѣ, ние просто треперѣхме отъ ядъ, не можехме да се поберемъ въ кожата си, като слушахме страхотиитѣ, които, отъ день на день по-грозни, ни долитаха отъ театра на движението.

Тоя ядъ се излѣ отъ мене въ редъ писма, които азъ тогава отправихъ, чрѣзъ австрийската поща, до единъ до- блестенъ и дѣятеленъ приятель въ Цариградъ. Колкото по-